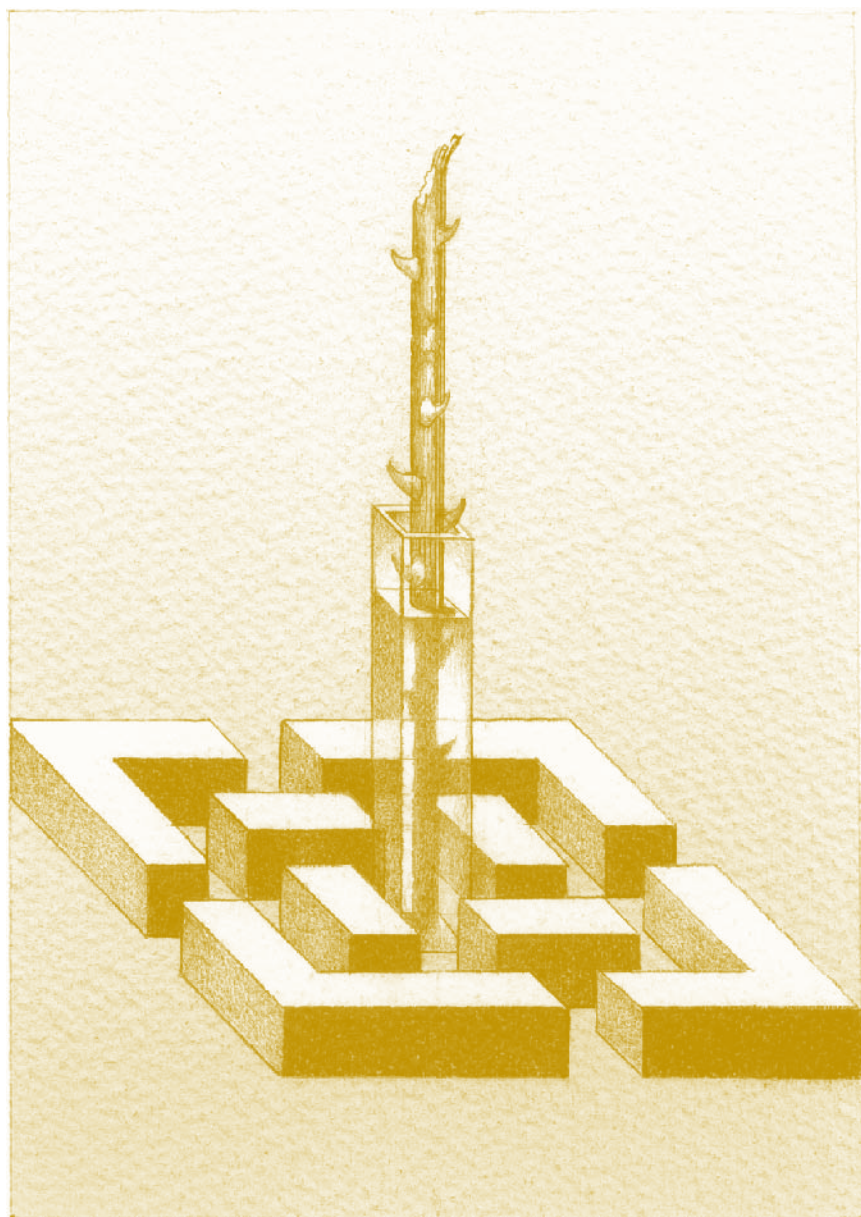

PART SEGONA
DOCUMENTS, EXPERIÈNCIES,
PROPOSTES I INFORMES

CAUSES I OBJECTIUS DE TAULA DE FILOLOGIA VALENCIANA

Per a ser membre de Taula de Filologia Valenciana, cal haver llegit el document que reproduïm ací i estar d'acord amb el contingut. L'escrit és una síntesi del treball «El valencià modern. Antecedents, formació, assoliments, propostes de millora i aplicacions socials», publicat en el número 1 de *Aula de Lletres Valencianes*, p. 25-82.

1. QUÈ ÉS TAULA

Taula de Filologia Valenciana és una associació de professionals de la llengua que naix per a millorar l'ensenyament del valencià i, en general, per a treballar en els factors que depenen o estan vinculats als professionals de la llengua, especialment l'estudi de l'ús del valencià i l'anàlisi del valencià escrit. Per tant, els tres centres d'interés de Taula són la pedagogia (en llengua i en literatura), la sociolingüística i la normativa. Com a mitjans auxiliars, considerem la lingüística, la teoria literària, la història, la sociologia i la psicologia.

Els seus membres són docents d'institut o d'escola, tècnics lingüístics, escriptors (en el sentit més ample del terme), professors universitaris (sobretot de llengua i de literatura) i persones rellevants de camps específics. L'associació

pren el nom central (*Taula*) de la revista valenciana *Taula de Lletres Valencianes* (València, 1927-1939), la qual partix de la institució mercantil *Taula de Canvis*, creada en Barcelona en 1401 i en València en 1407.

2. PER QUÈ NAIX TAULA

Les causes de formar l'associació són un principi social i un factor valencià. El principi social és el convenciment que un poble necessita estar organitzat socialment per a funcionar bé. Així, sense coordinar una part significativa dels docents valencians difícilment conservarem les coses positives que té l'ensenyament del valencià i millorarem alguna de les deficientes.

Al costat del principi social, hi han els enfrontaments civils que es varen produir en els anys setanta i huitanta per la interpretació de la naturalesa del valencià i, en general, per les senyes d'identitat del poble valencià. En Taula, entenem que els primers perjudicats per aquella divisió social varen ser el poble valencià i el valencià. Un poble dividit i enfrontat per les seues senyes d'identitat difícilment es recuperarà. Ans al contrari: eixa situació és òptima per a fer que desaparega com a poble. Pel que fa al valencià, la fractura social dificulta la recuperació del seu prestigi social i, sobretot, l'augment del seu ús públic: si recórrer a la llengua pròpia dels valencians pot ser un conflicte, per a molts valencians serà preferible ignorar-lo i usar la llengua que no és socialment problemàtica, el castellà.

La divisió social repercutix negativament en la cohesió de la societat valenciana i dificulta l'augment de la consciència i la voluntat de ser valencians. Encara incidix negativament en l'ensenyament, l'assimilació i l'ús del valencià. Realment, una llengua marginada en la seua pròpia societat difícilment es recupera si no forma part de la identitat d'un poble.

A fi d'ajudar a superar aquella divisió dolorosa dels setanta i els huitanta, Taula seguirà el camí indicat en les punts posteriors.

3. EL VALENCIÀ I LA SOCIETAT VALENCIANA

L'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana afirma que el valencià és la llengua pròpia dels valencians. Eixa condició comporta que el valencià hauria de ser una senya d'identitat bàsica del poble valencià. A més, a la vista que un idioma només existix si s'usa convindrem que, si assignem al valencià una funció destacada en la identitat valenciana, prou que haurem de potenciar el seu ús públic (i més quan no són escassos els factors socials que dificulten o impedeixen l'ús públic del valencià).

El fet que el valencià siga la llengua pròpia dels valencians està molt lligat al seu futur. En un món progressivament globalitzat, les llengües que no tenen el suport clar d'un estat només tindran futur si formen part de la identitat comunitària dels seus parlants. Per tant, hem de procurar que el valencià culte estiga articulat a un projecte social centrat en la voluntat de dirigir el futur de la societat valenciana. Un futur que hauria de mirar a dos objectius complementaris, l'u intern i l'altre extern: d'una banda, buscar que cada valencià tinga una vida més plena i més satisfactòria; de l'altra, intentar que el poble valencià estiga coordinat amb els altres pobles d'Espanya, d'Europa i en general del món.

En realitat, el valencià i la societat valenciana són un binomi en què cada part beneficia l'altra. Així, el fet de tindre afecte pel valencià augmenta molt la consciència i la voluntat de ser valencià. Eixa realitat (la unió íntima que hi ha entre el futur de la Generalitat Valenciana i l'existència del valencià) aconsella que la identificació i la defensa del valencià siga cosa de tots els valencians, siguen d'on siguen els nostres pares i siga quina siga la llengua materna que hàgem tingut.

Si mirem el valencià des de la perspectiva anterior, desapareixen una bona part dels factors que han generat enfrontaments civils per la naturalesa del valencià. Eixa mateixa perspectiva comporta que, en la societat valenciana, ens convé anomenar el *valencià* amb eixe nom (o *idioma valencià*, o *llengua valenciana*).

En el tema de les relacions lingüístiques amb les Illes Balears i amb Catalunya, hauríem de seguir el mateix nord que en qualsevol altre camp social: actuar d'acord amb els interessos dels valencians. Les condicions també haurien de ser les mateixes: explicitar quin avantatge hi ha en cada actuació; com ara, pareix evident que, quan un valencià va a Palma o a Barcelona i parla en valencià, guanya com a valencià. Ben mirat, el principi per què ens hauríem de guiar és universal: quan hi han condicions que ho permeten, la coordinació entre pobles diferents sempre és positiva. En eixa qüestió, també hauríem de tindre en compte que s'han fet apel·lacions a la ciència poc rigoroses, com es pot deduir de l'exposició de la naturalesa sociolingüística de les llengües (vegeu com a exemple el manual de Toni Mollà 2002: 43-74, 45, 46).

Un poble no pot existir si els seus membres no compartixen tota una sèrie de conviccions, de característiques i de creences, de manera que és important que la majoria dels valencians arribem a tindre unes idees comunes sobre el valencià. També és necessari que diferenciem entre qüestions bàsiques i problemes secundaris. Així, si dos valencians estan a favor de l'ús públic del valencià deuen sentir que estan u al costat de l'altre, siguen quines siguen les opinions que tinguen sobre temes secundaris. U dels objectius bàsics de Taula de Filologia Valenciana és fer estudis sobre els factors que dificulten l'ús públic del valencià i presentar propostes per a fomentar l'ús de la llengua pròpia dels valencians en qualsevol activitat social. Al costat d'eixos treballs puntuals, també són necessàries les investigacions sobre les ideologies i les actituds sociolingüístiques, tal com ha practicat Josep Àngel Mas en *El morfema ideològic* (2008).

4. EL MODEL LINGÜÍSTIC VALENCIÀ

La creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua ha impulsat a fer un camí que hauria d'acabar en un model lingüístic valencià amplament acceptat i, so-

bretot, assimilat i usat. Els estudis de què disposem (com ara Mas 2008) mostren que el valencià escrit incidix molt poc en el valencià oral. El document fundacional de Taula (publicat en *Aula de Lletres Valencianes* 1, 2011) està dedicat precisament a reflexionar sobre l'evolució del valencià escrit des del segle XIX a l'actualitat, de manera que ací ens limitarem als factors bàsics.

L'actitud lingüística de la Renaixença valenciana responia a dos criteris bàsics: tindre molt en compte la llengua viva i recuperar la dignitat del model històric. Tot plegat va desembocar en un llenguatge poètic molt positiu. En el primer terç del segle XX, aquells principis es varen aplicar a la prosa i, sobretot, a periòdics i revistes. El resultat va ser aconseguir un valencià periodístic francament digne i identificador i, alhora, natural i assequible. Manuel Sanchis Guarner intentà modelitzar aquell model lingüístic en la seua *Gramàtica valenciana*, escrita al principi dels quaranta i editada en 1950.

Després de 1939, la reducció del valencianisme a molt poques persones va possibilitar que, en el valencià escrit, influïra progressivament la ideologia d'un sector del Noucentisme de Catalunya, que era elitista i tenia poca simpatia pel valencià, pel balear i pel català occidental. El resultat va ser que, a poc a poc, anà desplegant-se un valencià escrit que sovint estava innecessàriament separat del valencià col·loquial i, sobretot, era poc identificador i poc assimilable.

El mateix procés hi hagué en Catalunya. Així, Quim Monzó va explicar en el 2007 que havia reescrit la seua obra per a evitar el «català postnoucentista» en què estava escrita. Uns anys abans (en el 2003), un intel·lectual català havia afirmat que «l'idioma literari català és un instrument amb unes normes gramaticals incoherents i vacil·lants –i tan complicades que condemnen el gruix de la població a un perpetu analfabetisme secundari–» (Miquel de Palol).

Entre els valencians, Lluís Meseguer argumentà en 1997 que era urgent canviar la relació entre la llengua oral i la llengua escrita. Prèviament (en 1984), un lingüista (Lluís Polanco) havia analitzat les separacions negatives del valencià escrit dels setanta, aportació que va ser completada en el lèxic per Emili

Casanova (1990) i Eugeni S. Reig (1997). Això no obstant, eixes veus varen ser molt poc escoltades. Els enfrontaments civils contribuïen a tindre poc en compte les raons. Posteriorment, l'escassetat d'investigacions sobre temes de la normativa i la facilitat en què les qüestions de llengua es dogmatitzen han dificultat l'avanç cap a un model lingüístic valencià que tinguera dos característiques fonamentals: ser identificador per a la majoria de valencians, i ser assimilable i practicable en la llengua oral culta.

En el 2006, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua va publicar un manual (*Gramàtica normativa valenciana*), cosa que oferia un marc normatiu oficial i, sobretot, feia avançar cap a la consecució d'un model lingüístic valencià adequat. Ara, l'objectiu que convindria assolir és el següent: quan les publicacions normatives de l'Acadèmia contenen més d'una possibilitat, els acadèmics valencians haurien de mirar si hi han raons per a recomanar-ne una. A més de tindre la potestat legislativa sobre la normativa lingüística valenciana, l'Acadèmia també té l'obligació ètica d'orientar el poble valencià, cosa que comporta l'operació dita. Per una altra banda, els acadèmics haurien d'aplicar als seus escrits la proposta de la institució. Dificilment incidirà l'Acadèmia en la societat valenciana si primer els acadèmics no practiquen el model lingüístic que hi ha en els escrits i en les publicacions de la institució.

En Taula de Filologia Valenciana, pensem que la realització d'eixes propostes comportarà un valencià escrit més identificador i més assimilable i practicable. Però probablement encara no permetrà que un docent use el mateix model lingüístic quan faça classe i quan redacte un manual. U dels objectius de Taula de Filologia Valenciana és afavorir l'estudi d'aquells constituents lingüístics concrets que dificulten que el valencià oral cult i el valencià escrit siguen carn i ungla.

Per una altra banda, també cal establir ponts entre l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, Lo Rat Penat, Escola Valenciana, la Real Acadèmia de Cultura Valenciana i Acció Cultural del País Valencià. L'objectiu és que, escoltant-se mútuament, acaben coordinant-

se, siga unint esforços o siga treballant en camps privatius. Hauríem d'eixir de la fractura social dels setanta i els huitanta sense que hi hagen ni vencedors ni vençuts. O, més ben dit, haurien d'haver dos vencedors: el valencià cult (que deu ser més coherent i més identificador) i la societat valenciana (que faria un avanç qualitativament important en la cohesió interna).

Resumim. Ens interessa arribar a un model lingüístic valencià que afavorixca la identificació com a valencians i que siga assumible i practicable pels valencians de cultura mitjana, que són els destinataris més importants del valencià cult des d'una perspectiva democràtica. Eixe camí hauria de possibilitar que, en poques dècades, els valencians arribem a escriure com parlem i que, correlativament, sigam capaços de parlar com escrivim.

5. L'ENSENYAMENT DEL VALENCIÀ

Com hem dit al principi, Taula de Filologia Valenciana s'ha format per a millorar l'ensenyament del valencià: eixe és el seu primer objectiu. Entenem que, una missió bàsica de l'assignatura de valencià i dels cursos destinats a superar els exàmens de la Junta Qualificadora, és augmentar la nostra identificació com a valencians. Per a aconseguir-ho, cal evitar la ideologia negativa (i repressora) de la «corrupció», que deriva de l'elitisme noucentista. Eixa concepció es concreta en una concatenació sense fi de «correccions» (en general, de caràcter puntual). L'ensenyament del valencià deu ser positiu i constructiu. Seguint el camí de la *Gramàtica valenciana raonada i popular* (Abelard Saragossà, 2003), els docents hem de mostrar als alumnes quantes característiques positives (i imprescindibles) hi han en el valencià tradicional; i hem d'ensenyar que les estructures fonamentals de la llengua apareixen quan parlem amb els familiars o els amics, de tal manera que el valencià escrit ha d'estar íntimament unit al valencià viu (en concret, les estructures lingüístiques del valencià parlat deuen ser, en gene-

ral, el fonament del valencià escrit). En les poblacions on el valencià és molt minoritari (com ara el Port de Sagunt, Segorb, Requena, Villena o Oriola), la referència deu ser el valencià popular de les poblacions pròximes.

Si en compte d'anar negativament des de dalt cap a avall anem positivament des de baix cap a amunt, no solament facilitarem que augmente la identificació com a valencians. El camí constructiu potencia en els alumnes tres sentiments més: contribuïx a fer que admirem i valorem més el valencià; ajuda a sentir-nos més orgullosos del valencià; i impulsa a confiar més en la personalitat del poble valencià. Eixos quatre sentiments desemboquen en l'objectiu sociolingüístic més important: afavorir que usem el valencià en la comunicació pública. Realment, una persona que veu el valencià com a un component de la seua identitat; una persona que admira i valora el valencià i, eixe sentiment, li dóna orgull i confiança; una persona amb eixos quatre sentiments tendirà a usar el valencià en la comunicació pública. Per contra, actuarà d'una manera prou diferent un valencià que, encara que sàpia parlar en valencià, no tinga els sentiments dits.

Actualment, l'ensenyament del valencià no és com hauria de ser, de manera que Taula de Filologia Valenciana impulsarà tant com podrà els estudis que tendixquen a modificar els aspectes negatius dels cursos i dels manuals de valencià. Realment, el fet de tindre tres hores setmanals de valencià durant molts anys hauria d'incidir d'una manera significativa en la formació cívica i lingüística dels alumnes (i també en la formació de lectors habituals en valencià).

Convé insistir en la importància que tenen per a Taula els docents de valencià. En un poble poc cohesionat com som els valencians, els ensenyants deuen evitar tot allò que dificulte o entrebanque l'ús del valencià i, correlativament, deuen buscar mitjans adequats per a facilitar l'ús. També han de procurar que els alumnes confien en ells mateixos, tant com a persones com com a parlants. La confiança en u mateix impulsa a comunicar-se partint del domini que tenim del valencià, cosa que afavorix que la manera de parlar siga més clara i més natural: més identificadora.

Cal dir que la proposta descrita és fàcil de portar a la pràctica perquè el valencià és una llengua molt diferent del castellà, especialment en el lèxic bàsic (que és el que més s'usa). En efecte, tant en el lèxic gramatical (*molt, prou, massa, gens, mateix*) com en el lèxic obert (*finestra, teulada, carrer, sabata, genoll*) hi han molts centenars de diferències. També són moltes les divergències en la fonètica (Saborit 2009, Saragossà 2003: §5) i en la flexió del nom i del verb (Sifre 2004, Saragossà 2003: §6). Si a més d'ensenyar el valencià d'una manera constructiva el contrastem amb el castellà, obtindrem que els alumnes seran conscients de les diferències profundes entre les dos llengües. Des del punt de vista dels parlants, eixa consciència contribuirà a augmentar la seguretat en u mateix i en la personalitat del poble valencià. Un altre efecte positiu serà obstaculitzar l'aparició d'un error freqüent en la segona mitat del segle XX: com a conseqüència de no ser conscients de les divergències, buscar-ne a on no n'hi han, cosa que ha generat no poques substitucions inadequades (com ara canviar *a voltes* o *a vegades* per *de vegades*, o substituir *avant* per *endavant*).

Hem parlat diverses voltes de la importància dels docents. Ara, hem d'afegir una altra causa: a més de divulgar el valencià cult, els docents també l'han de posar a prova. En concret, els professors de valencià deuen mirar quins constituents lingüístics els alumnes assimilen i usen en la comunicació oral, i quins altres fallen davant d'eixa necessitat. Realment, els professors de les escoles i dels instituts són una part bàsica de Taula de Filologia Valenciana. Per una altra banda, en una societat amb tants nouvinguts d'origen africà, sud-americà i de l'Europa de l'est cal elaborar material i actituds per a afavorir el coneixement de la societat valenciana i la seua integració, en la línia de *Coneguem les nostres terres*, de Josep Lluís Doménech i altres (2010).

6. TAULA I EL VALENCIANISME

Taula forma part del valencianisme, de manera que és natural que un objectiu secundari de l'associació siga reflexionar sobre el conjunt del valencianisme, tant mirant cap al passat (com hem sigut) com pensant en el futur (com convé que sigam).

Per a Taula, el valencianisme ha d'aspirar a ser un moviment identificador per a una majoria ampla de la societat valenciana. Per tal d'arribar a eixa situació, hem d'aprendre a parlar d'una manera que siga objectiva, formativa i atractiva per a aquells valencians que volen seguir sent-ho (que són tots aquells que tenen un sentiment de valencianitat i no el supediten al sentiment d'espanyolitat). L'objectiu dit i les condicions posades exclouen l'ambigüitat en qüestions identitàries crucials. Així, hauria de ser evident per a tots que la primera finalitat del valencianisme és incrementar la identificació com a valencians. També és vital estudiar les tradicions valencianes d'una manera objectiva i constructiva, en la línia de Gil-Manuel Hernández i la *Revista d'Estudis Fallers*. En el tema de la llengua, els dos primers objectius són augmentar la identificació amb el valencià i afavorir l'ús públic. El valencianisme, a més de ser clar en factors centrals de la personalitat valenciana, ha d'estar unit a les necessitats socials, econòmiques i polítiques de la societat valenciana, tal com practica Josep Vicent Boira (com ara el seu llibre del 2002, sobre l'eix mediterrani o regió de «l'Euram»).

Taula pensa que el valencianisme deu ser purament positiu i constructiu: hem d'anar a favor dels valencians sense anar en contra de ningú. Eixa actuació demana que Espanya no es reduïxca a la història, la llengua i el dret de la Corona de Castella (com s'ha fet a partir de la Guerra de Successió). Per a evitar exclusions, la concepció d'Espanya ha d'incorporar la història, el dret i les llengües de la Corona d'Aragó i del Regne de Navarra. D'eixa manera, Espanya caminaria cap a una coordinació de pobles i de llengües i no hi hauria incompatibilitat entre Espanya i València. Hem de tindre en compte que, sempre que hi

ha respecte i coordinació entre diversos territoris, l'augment del benestar social en una part té efectes beneficiosos en el conjunt coordinat. Com que la qüestió és important, convé repetir-ho: el valencianisme deu ser positiu, de manera que no vaja contra cap poble; només ha d'anar contra una deformació (limitar Espanya a la llengua, el dret i la història de la Corona de Castella) i contra una injustícia (supeditar els interessos dels pobles d'Espanya al domini de Madrid, com ara en les xàrcies de trens, d'autopistes i d'aeroports).

Reflexionant sobre un període del passat, en la part prèvia ha eixit una característica poc positiva del valencianisme que va predominar en els sixty i els setanta (l'elitisme). Ara, hem d'afegir que aquell valencianisme també tenia característiques positives, sobretot el fet de lligar l'activitat valencianista a una visió universal de la persona i dels pobles. Eixa dualitat mostra quina és l'actitud que Taula intenta practicar davant dels nostres predecessors: mirar de conservar les característiques positives de cada període. Els treballs dels historiadors (Manuel Martí, Ferran Argilés, Vicent Baydal), dels filòlegs (Antoni López Quiles, Rafael Roca, Josep Daniel Climent, Santi Vallés) i dels polítics (Agustí Colomer) estan mostrant que, en la Renaixença valenciana i en el període que va de 1902 a 1939, el valencianisme tenia unes característiques que, a més de ser positives, actualment hauríem d'assimilar i practicar.

7. MITJANS BÀSICS PER A ACOSTAR-SE ALS OBJECTIUS

Els instruments a què recorre Taula per a acostar-se als objectius dits són, fonamentalment, una Jornada («Jornada sobre el valencià. Pedagogia (llengua i literatura), ús social i normativa») i la revista *Aula de Lletres Valencianes. Revista Valenciana de Filologia* (València, Alfons el Magnànim). La presència en Taula de docents, investigadors i joves ben formats i altament compromesos amb la societat valenciana fa que, al costat dels mitjans bàsics, n'hi

hagen uns altres, com ara l'elaboració de llibres divulgatius, la realització d'investigacions, la confecció de treballs d'idees i la redacció d'articles d'opinió per a la premsa.

8. RESUM ESTRUCTURAT DE TAULA DE FILOLOGIA VALENCIANA

Ací tenim una visió sintètica i estructurada dels objectius i els mitjans de Taula:

Objectiu general

1. Aportar mitjans pedagògics, mitjans lingüístics i mitjans socials per a fer que el valencià siga més considerat, més estimat i, sobretot, més usat.

Objectius específics

1. Augmentar el rendiment social de l'assignatura de valencià.
 - a. Primer mitjà: mostrar que les estructures lingüístiques del valencià parlat deuen ser, en general, el fonament del valencià escrit.
 - b. Segon mitjà: procurar que l'assignatura de valencià vaja unida a augmentar la consciència de ser valencians i la voluntat de seguir sent valencians.
 - c. Objectiu: facilitar que els alumnes que no han tingut el valencià com a llengua materna l'apreguen i el facen seu; afavorir que els alumnes que han après el valencià en casa el consideren llengua pròpia i l'usen en la vida pública.
2. Incrementar l'assimilació i l'ús del valencià escrit.
 - a. Mitjà: millorar el model lingüístic per a que siga més identificador com a valencians, i més assimilable i més practicable en la comunicació oral pública.

- b. Objectiu a termini mitjà: procurar que el valencià oral cult i el valencià escrit siguen carn i ungla, de tal manera que, en poques dècades, els valencians arribem a escriure com parlem i que, correlativament, sigam capaços de parlar com escrivim.
- 3. Fer estudis sobre els factors que dificulten l'ús públic del valencià i presentar propostes per a fomentar l'ús de la llengua pròpia dels valencians en qualsevol activitat social.
- 4. Contribuir a acabar de superar la fractura social valenciana per la naturalesa del valencià i, en general, per les senyes d'identitat dels valencians.
 - a. Causa social. Un poble dividit i enfrontat per les seues senyes d'identitat difícilment es recuperarà, ans tot el contrari.
 - b. Causa lingüística. Si recórrer a la llengua pròpia dels valencians pot ser un conflicte, per a molts valencians serà preferible usar la llengua que no és socialment problemàtica, el castellà.

Dos principis bàsics de Taula de Filologia Valenciana i una conseqüència

- 1. Si el poble valencià mor, el valencià desapareixerà.
- 2. Una de les condicions per a que el valencià tinga futur és que siga percebut com a una senya d'identitat bàsica del poble valencià.
- 3. És positiu tot esforç que contribuïxca a cohesionar la societat valenciana; i és necessari fer créixer la conjuminació entre la valencianitat i el valencià.

Mitjans específics per a assolir els objectius dits:

- 1. Afavorir que l'ensenyament del valencià siga positiu i constructiu (mai negatiu ni repressor). Els docents deuen evitar tot allò que dificulte o entrebanque l'ús del valencià i, correlativament, deuen buscar mitjans adequats per a facilitar l'ús. Els alumnes deuen admirar i valorar el va-

lencià; també han de sentir-se orgullosos del valencià; i deuen confiar en la personalitat del poble valencià. Tot plegat, potencia l'ús del valencià en la comunicació pública.

2. Elaborar materials i actituds per a afavorir que els nouvinguts (d'origen africà, sud-americà, de l'Europa de l'est) coneguen la societat valenciana i s'hi integren.
3. Quan les publicacions normatives de l'Acadèmia contenen més d'una possibilitat, estudiar si existixen raons per a recomanar-ne una. Mirar si hi han factors lingüístics que dificulten que el valencià escrit siga identificador i que siga assumible i practicable pels valencians de cultura mitjana, que són els destinataris més importants des d'una perspectiva democràtica.
4. Investigar les ideologies i les actituds sociolingüístiques.
5. Establir ponts entre l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, Lo Rat Penat, Escola Valenciana, la Real Acadèmia de Cultura Valenciana i Acció Cultural del País Valencià a fi que, escoltant-se mútuament, acaben coordinant-se, siga unint esforços o siga treballant en camps privatis.
6. Procurar que el valencianisme parle d'una manera que siga objectiva, constructiva, formativa i atractiva per a aquells valencians que volen seguir sent-ho. Intentar que Espanya es fonamente tant en la història, la llengua i el dret de la Corona de Castella com en la història, el dret i les llengües de la Corona d'Aragó i del Regne de Navarra.

Els lectors interessats per aprofundir en els objectius de Taula, poden consultar el seu document fundacional (Taula 2011).

BIBLIOGRAFIA

- ACADÈMIA VALENCIANA DE LA LLENGUA (2006): *Gramàtica normativa valenciana*. València.
- BOIRA, Josep Vicent (2002): *Euram 2010, la via europea*. València, Ed. Eliseu Climent.
- CASANOVA, Emili (1990): «Elements per a una proposta lèxica», *La llengua als mitjans de comunicació* (A. Ferrando, ed.), València, Institut de Filologia Valenciana-Universitat de València, 101-148.
- DOMÈNECH ZORNOSA, Josep Lluís, Maria Pilar DOMÈNECH RODRÍGUEZ i Jesús HUGUET ENGUITA (2010): *Coneguem les nostres terres*. València, Conselleria de Solidaritat i Ciutadana de la Generalitat Valenciana.
- MAS, Josep Àngel (2008): *El morfema ideològic. Una anàlisi crítica dels models de llengua valencians*. Benicarló, Onada Edicions.
- MESEGUER, Lluís (1997): «Oralitat i literatura actual», dins *Literatura oberta*, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, p. 43-68.
- MOLLÀ, Toni (2002): *Manual de sociolingüística*. Alzira, Bromera.
- PALOL, Miquel de (2002): pròleg del seu llibre *Nocturns* (Barcelona, Columna, 2002). Entrevista publicada en el diari *Avui* (27-01-03).
- POLANCO, Lluís B. (1984): «La normativa al País Valencià. Problemàtica i perspectives», dins *Problemàtica de la normativa del català. Actes de les Primeres Jornades d'estudi de la llengua normativa*, 1983. Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, p. 107-146.
- MONZÓ, Quim (2007): entrevista en Vilaweb, 1-10-2007.
- REIG, Eugeni S. (1997) *Valencià en perill d'extinció*. Segona edició (molt eixamplada), 2005. Editat per l'autor. València.
- REVISTA D'ESTUDIS FALLERS. QUADERNS D'INVESTIGACIÓ SOCIAL DE LA FESTA (1994 -). València, dirigida per Gil-Manuel Hernández.

- SABORIT VILAR, Josep (2009): *Millorem la pronúncia*. València, Acadèmia Valenciana de la Llengua.
- SANCHIS GUARNER, Manuel (1950): *Gramàtica valenciana*. València, Torre. N'hi ha una reedició facsímil de 1993, Barcelona, Alta Fulla, amb un estudi preliminar d'Antoni Ferrando.
- SARAGOSSÀ, Abelard (2003): *Gramàtica valenciana raonada i popular. Els fonaments*. Gandia, CEIC Alfons el Vell. Segona edició (revisada i augmentada), València, Tabarca Llibres, 2005.
- SIFRE, Manuel (2004): «Morfologia: flexió», dins *Morfologia catalana*, Manuel PÉREZ SALDANYA, Manuel SIFRE i Júlia TODOLÍ CERVERA, Barcelona, Editorial UOC, p. 81-212.
- TAULA DE FILOLOGIA VALENCIANA (2011): «El valencià modern. Antecedents, formació, assoliments, propostes de millora i aplicacions socials», *Aula de Lletres Valencianes. Revista Valenciana de Filologia* 1, 25-82.

COM FER-SE MEMBRE DE TAULA DE FILOLOGIA VALENCIANA

Per a fer-se membre de Taula de Filologia Valenciana, cal haver llegit el document anterior i estar d'acord amb el contingut.

La pertinença al grup no comporta que cal realitzar treballs. Només implica que, si un membre en fa, intentarà lligar-los a algun objectiu dels documents dits i, si és possible, coordinar-se amb membres del grup que facen estudis semblants. Per una altra banda, l'associació es regix per uns estatuts, que són obligatoris per a aconseguir la legalització. Estan disponibles en la pàgina web <http://sites.google.com/site/tauladefilologiavalenciana>.

Els qui vullguen adherir-se a Taula han d'enviar l'escrit següent a la secretària de Taula (Estefania Grau estefania.grau@gmail.com) o al president (Abelard.Saragossa@uv.es):

Coneguts i acceptats el document «Causes i objectius de Taula de Filologia Valenciana» i els estatuts de Taula de Filologia Valenciana, sol·licite formar part de l'associació dita.

Nom i cognoms:

Adreça:

Telèfon(s):

Estudis:

Lloc de treball:

